

Dua

– GürhanGürses · 01 Mart 2018

-Derdim var rabbim! der'dim.

Sesimi duyan milyonlar sesime, ses oluyordu.

Ve bir yürekken milyon yürek oluyorduk.

Damla damla akıyorken sonunda coşkun akan bir nehir oluyorduk ve ummana akıyorduk.

- Rabbim aç kapını sana geliyoruz! diyorduk.

Meczuptuk, münzeviydik, divaneydik.

Hak yolunun serdengeçtileriydik.

Açardık avuçlarımızı göğe başlardık göğermeye.

- Derdi veren de sensin Allah'ım, şifayı veren de... Teslimiyetimiz tamdır. Başka da kimseye yoktur kulluğumuz. Canı bu bedene katan da sensin Allah'ım, bu bedenden çekip alan da... İmanımız tamdır. Sonra durulurduk.

Başka alemlere daldardık.

Rayihalarından nemalanırdık ötelerin.

Yemişlerinden tadardık.

Gözlerimize sürmesini çekerdik maveraların.

Aşk sermestliğimiz geçince kaldığımız yerden tekrar başlardık duamıza:

- Rabbim, gülü verip de biz aciz kullarını sevindirirken biz aciz kullarına dikenini verdiğinde niye üzülelim ki! Güneşi tepemize dikip de bizi aydınlattığında şükürümüz çokken, güneşi çekip üzerimizden karanlığı örttüğünde şükürümüz azalacak mı?

Pervanenin mumum etrafında dönmesi, hacıların Kabe'yi tavaf etmesi nasılsa bizlerin de senin aşkının etrafında dönmesi aynıdır. Semazeniyiz mutlak güzelliğinin. Yoksa bu sarhoşluğumuz fani dünyanın şarabıyla mümkün değildir. Nefeslenmek için durduğumuzu zannediyorduk oysa daha çok yoruluyorduk. Bizim ellerimiz ve dudaklarımız duadan mahrum kalmamalıydı.

- Başka da dayanağımız yoktur yaslandığımız, başka da kapımız yoktur çaldığımız? Gözlerimize ışığı koyan da sensin Allah'ım, karanlığı perde gibi çeken de sensin gözlerimize. Sineği Nemrut'un kulağına sokan da sensin rabbim, tohuma ağacı gizleyen de! Kimseye değildir isyanımız. Hayrın da şerrin de imtihanımız olduğunu çok şükür bilenlerdeniz.

Dağ taş, börtü böcek, cümle çiçek "Amin" diye haykırıyordu. Cümle mevcudat pür dikkat bizi dinliyordu. Fidanlar nazlı nazlı salınıyordu. Yapraklar hışırdıyordu. Kuşlar cıvıldıyordu. Su şırıldıyordu. Rüzgar hafiften ılık çalıyordu. Herkes lisanınca rabbim adını anıyordu. Yeryüzüne huzur iniyordu. Ve huşu içinde her şey secde ediyordu.

-Derdim var rabbim! der'dim.

Meğer derdi olan tek ben değilmişim.

Kaç saat dalmışım bilmiyorum.

Kaç gün, kaç hafta, yahut ay...

Dünya denen bu handa misafirmişiz.
Yüzüne gözüne kanmışız yaşamın.
Hakikate kör olmuşuz.
Baharda açan çiçeğe bakmamışız kalp gözüyle.
Çürüyene ete ibret almak için bakmamışız.
Yere düşen yaprağa, bir ağaç olur gözüyle bakmamışız.
Yüreğimin içinden bir ses geliyordu hiç durmadan:
- Derdi olana şifa ver rabbim. diye.
'Amin.' diyordum kalbimden gelen bu duaya bütün samimiyetimle.
Gürhan GÜRSES